

LBRIS

We know
books
LOIS LOWRY

Numără stelele

O poveste din Copenhaga

Traducere din engleză
de Alina-Nicoleta Ioan

arthur

Cuprins

Introducere	7
1. De ce alergi?	11
2. Cine e domnul care trece călare?	21
3. Unde e doamna Hirsch?	29
4. Urmează o noapte lungă.....	39
5. Cine e fata cu părul negru?	51
6. E vreme bună de pescuit?	62
7. Casa de la malul mării	72
8. A murit cineva	79
9. De ce mințiți?	86
10. Să deschidem coșciugul!	95
11. Te vom revedea în curând, Peter?	101
12. Unde e Mama?	108
13. Fugi cât poți de repede!	114
14. Pe cărarea întunecată	119
15. Câinii mei simt miros de carne!	126
16. Îți spun numai o parte	133
17. În tot acest timp	141
Postfață.....	146

De ce alergi?

— Ellen, hai să ne-ntrecem pâ'n' la colț!

Annemarie își aranjă mai bine în spate rucsacul voluminos, ca să echilibreze balansul manualelor.

— Ești gata? zise ea privindu-și prietena.

— Nu, răspunse Ellen râzând. Știi că n-am cum să câștig, am picioare mai scurte. Nu putem merge pur și simplu, ca niște oameni civilizați?

Ellen era o fetiță de zece ani, scundă și durdulie, spre deosebire de înăltuța și supla Annemarie.

— Trebuie să ne antrenăm pentru întrecerea de vineri – săptămâna asta *sigur* câștig cursa feminină. Data trecută am ieșit a doua, iar de atunci m-am antrenat în fiecare zi. Haide, Ellen, stărui Annemarie, măsurând distanța până la următorul colț al străzii din Copenhaga. Te rog!

Ellen șovăi, dădu din cap și își puse și ea rucsacul pe umeri.

— Of, fie. Gata.

— Start! strigă Annemarie.

Cele două fete începură să alerge de-a lungul trotuarului. Părul blond-argintiu al lui Annemarie flutura în urma ei, în timp ce lui Ellen îi săltau pe umeri cozile brune.

— Așteptați-mă și pe mine! strigă micuța Kirsti, rămasă în urmă.

Însă cele două fete mai mari nu o băgară în seamă.

Annemarie a depășit-o imediat pe Ellen, deși i se dezlegă șiretul de la un pantof în timp ce alerga pe strada Østerbrogade, pe lângă magazinele și cafenelele din cartierul în care locuia, situat în partea de nord-est a Copenhagăi. A trecut râzând pe lângă o bătrână doamnă îmbrăcată în negru, care ducea o plasă de cumpărături. O altă doamnă, mai tânără, care plimba un copil în cărucior, s-a dat la o parte ca să-i facă loc. Colțul era chiar în față.

Annemarie ridică privirea, gâfâind, imediat ce ajunsese la colț. Se opri din răs. Inima parcă încetase să-i bată.

— *Halte*¹! ordonă soldatul pe un ton aspru.

Pe cât era de familiar acest cuvânt german, pe atât era de înfricoșător. Annemarie îl auzise de nenumărate ori până atunci, dar niciodată nu-i mai fusese adresat ei în mod direct.

¹ „Stai!” – în limba germană, în original. (N. tr.)

În spatele ei, Ellen încetini și se opri. Rămasă mult în urmă, Kirsti înainta cu greu, îmbufnată că nu o așteptaseră și pe ea.

Annemarie se uită în sus. Erau doi. Asta însemna două căști, două perechi de ochi reci care o priveau cu duritate și patru bocanci înalți și bine lustruiți, înfiți în trotuar, și care îi blocau drumul spre casă.

Și mai însemna două arme, pe care soldații le țineau strâns. Întâi se uită la arme. Apoi, într-un final, se uită la chipul soldatului care îi ordonase să se oprească.

— De ce alergi? întrebă vocea aspră.

Daneza lui scârțâia. „Trei ani“, gândi Annemarie cu dispreț. „De trei ani sunt la noi în țară și încă nu ne vorbesc limba.“

— Mă luasem la întrecere cu prietena mea, răspunse ea politicos. În fiecare vineri, la noi în școală, se organizează concursuri și vreau să mă prezint bine, așa că...

Vocea i se stinse, lăsând fraza neterminată. „Nu vorbi prea mult“, își spuse. „Răspunde-le și atât.“

Aruncă o privire în urmă. Ellen stătea încremenită pe trotuar, câțiva metri mai în spate. Kirsti, și mai în spate, încă îmbufnată, se apropia încet de colțul străzii. În apropiere, o femeie care se oprise în pragul unui magazin se uita înspre ei, fără să zică nimic.

Unul dintre soldați, cel mai înalt, se îndreptă spre Annemarie. Își dădu seama că el e cel pe care ea și cu Ellen îl porecliseră în taină „Girafa“, din cauza înălțimii și a gâtului lung care ieșea din gulerul bățos. El și colegul lui stăteau mereu în colțul ăla.

Îi impunse rucsacul cu patul armei. Annemarie tremura.

— Ce ai aici? întrebă el cu o voce răsunătoare.

Annemarie îl surprinse cu coada ochiului pe vânzătorul care se retrase încet din cadrul ușii, până când se făcu nevăzut.

— Manuale, răspunse ea hotărât.

— Ești o elevă silitoare?

I se părea că-i vorbește pe un ton batjocoritor.

— Da.

— Cum te numești?

— Annemarie Johansen.

— Și prietena ta e o elevă silitoare? zise uitându-se pe deasupra ei, la Ellen, care rămase ținută locului.

Annemarie întoarse și ea capul, iar Ellen, de obicei îmbujorată, acum pălise, iar ochii ei negri erau larg deschiși.

Dădu din cap în semn că da.

— E mai bună decât mine, zise Annemarie.

— Cum o cheamă?

— Ellen.

— Și ea cine e? întrebă soldatul, uitându-se lângă Annemarie.

Kirsti își făcu brusc apariția, privindu-i furioasă pe toți.

— Sora mea mai mică.

Se aplecă să o ia de mână pe Kirsti, dar ea, încăpățânată cum era, refuză să i-o dea și își puse sfidător mâinile în șolduri.

Soldatul se aplecă și mângâie buclele scurte și ciufulite ale fetei. „Nu te mișca, Kirsti“, se rugă Annemarie în tăcere, sperând că micuța îndărătnică de numai cinci ani va înțelege cumva mesajul.

Însă Kirsti ridică mâinile și dădu la o parte mâna soldatului.

— Lasă-mă-n pace, strigă ea.

Soldații începură să râdă. Schimbară câteva cuvinte în germană, vorbind foarte repede, iar Annemarie nu înțelese nimic.

— E drăguță, ca fetița mea, zise soldatul cel înalt, pe un ton mai blând.

Annemarie se strădui să zâmbească politicos.

— Duceți-vă acasă. Mergeți să citiți din manuale. Și nu mai alergați ca niște huligani.

Cei doi soldați se întoarseră cu spatele. Annemarie se aplecă și o luă iute de mână pe Kirsti, nelăsându-i timp să se împotrivească. O zori pe fetiță, apoi trecură de colțul străzii. Într-o clipită, Ellen fu și ea lângă ele. Iuțiră pasul,

fără să-și vorbească, ținând-o pe Kirsti între ele, îndreptându-se spre blocul în care locuiau toate trei.

Când aproape ajunseră, Ellen șopti dintr-o dată:

— Mi-a fost așa de frică...

— Și mie, șopti Annemarie.

După ce cotiră pentru a intra în clădire, fetele rămaseră cu privirea ațintită drept înainte, spre intrare. O făcură intenționat, ca să nu atragă privirile sau atenția altor doi soldați, care stăteau și în acel colț, înarmați. Kirsti continuă să se agite când trecură prin fața lor, sporovăind despre fotografia de la grădiniță pe care o aducea acasă pentru a i-o arăta mamei. Pentru Kirsti, soldații făceau parte din peisaj, erau o prezență de când se știa, la fiecare colț, la fel de lipsiți de importanță ca niște felinare.

— O să-i spui mamei tale? o întrebă Ellen pe Annemarie, în timp ce urcau scările.

— Nu. O să se supere.

— Nici eu nu-i zic. Probabil o să mă certe că alerg pe stradă.

La etajul doi își luă la revedere de la Ellen, care locuia acolo, și urcă la trei, imaginându-și cum își va saluta veselă mama: va zâmbi, îi va povesti despre testul de la dictare, la care făcuse bine.

Dar era prea târziu. Kirsti i-o luase înainte.

— Și i-a împuns rucsacul cu pușca și apoi m-a apucat de păr! trâncănea Kirsti, în timp ce-și dădea jos puloverul, în mijlocul sufrageriei. Dar mie nu mi-a fost frică, lui Annemarie i-a fost, și lui Ellen. Dar mie nu!

Doamna Johansen se ridică brusc din scaunul de lângă fereastră unde stătuse până atunci. Era acolo și doamna Rosen, mama lui Ellen, așezată pe un scaun din fața ei. Își beau cafeaua împreună, așa cum făceau adesea după-amiaza. Sigur că nu era vorba chiar de cafea, deși cele două mame așa ziceau, „bem cafea“. În Copenhaga nu se mai găsea cafea adevărată de la începutul ocupației naziste. Nici măcar un ceai bun. Cele două mame sorbeau apă încălzită cu ierburi aromate.

— Ce s-a-ntâmplat, Annemarie? Ce tot vorbește Kirsti? întrebă mama ei îngrijorată.

— Unde e Ellen? interveni speriată doamna Rosen.

— Ellen s-a dus acasă, n-a știut că sunteți aici, răspunse Annemarie. Nu vă faceți griji, nu s-a întâmplat nimic. Erau soldații ăia doi care stau în colțul străzii Østerbrogade, i-ați văzut și voi; îl știți pe cel înalt, cu gâtul lung, cel care arată ca o girafă prostuță?

Annemarie le povesti incidentul, încercând să-l facă să pară amuzant și lipsit de importanță. Dar în privirea celor două femei se citea în continuare îngrijorarea.